

Brief-1, Wezep / Wamena, 17 juli 2010

Indonesië 2010. Weer een nieuwe serie nieuwsbrieven uit de gordel van smaragd. Tussen nu en half oktober hopen we jullie weer op de hoogte te houden van wat we daarginds onderweg tegenkomen. Eerst vanuit Papua, en later van mij ook nog uit Mamasa, Rantepao, en Sentagi. Alles onder het voorbehoud van Jacobus: ze de Here wil en wij leven!

Dineke is inmiddels aangekomen op Papua. Afgezien van wat kleinere ongemakken (in het begin niet echt fit, en vliegen door onweer boven de Java-zee) verliep de reis zonder problemen: ruim 27 uur na vertrek van Schiphol stapte ze woensdagmorgen rond 7 uur in Sentani uit het vliegtuig.

Daar moet ze er meteen hard tegenaan. Eerst maar de koffer naar het gastenhuis brengen. Het is een nieuw adres, en de chauffeur weet het niet te vinden. Ik ben nog standby, en vanaf mijn bed in Wezep help ik haar op weg.

Vervolgens naar de politie om een reisvergunning voor het binnenland te krijgen. In de koloniale tijd werden blanken het eerst geholpen, nu is het andersom, maar na een paar uur heeft ze het vereiste document in handen. Dan naar de MAF. Daar heeft ze een onverwachte ontmoeting met Eddy Susanto, die vermaarde man van vroeger bij wie je alles kon bestellen. Vroeger was hij in dienst van de gezamenlijke zendingen, nu werkt hij voor zichzelf. Ook deze keer heeft hij onze tickets naar Wamena geregeld. Leuk om hem na al die jaren weer te zien!

Na de op Papua gebruikelijke middagrust moeten er dan nog de nodige inkopen worden gedaan. Naaispullen, maar ook laarzen: in 2006 was het erg nat en modderig in Wanggemalo.

De volgende dag brengt ze een bezoek aan Marijke Werimon in Abepura. Die werkt daar al zo lang we kunnen herinneren, en heeft onlangs een kookboekje geschreven met recepten waarin zoveel mogelijk plaatselijke ingrediënten gebruikt worden, en ook recepten voor babyvoedingen. Dineke wil kijken of ze daar met de vrouwen in het binnenland iets mee kan gaan doen, om ze zo te stimuleren om gezonder te gaan eten.

Die avond is ze te gast bij Sungkyu Choi en zijn vrouw Jisook. Hij gaat Bijbelvertaalwerk doen in de Kombai, en is bezig een huis voor zich te bouwen in Wanggemalo. Het zijn bijzonder aardige mensen, en het klikt meteen. Ze zijn erg geïnteresseerd in wat wij daar vroeger allemaal gedaan hebben, en vertellen op hun beurt over hun eigen ervaringen. Ze hebben ook veel contact met Peter Jan en Maaïke de Vries, die niet ver van Wanggemalo taalwerk doen in de Korowai.

Een uurtje vliegen brengt Dineke vrijdagmorgen om 8 uur in Wamena. Deze grootste plaats in de Baliemvallei in het centrale bergland van Papua is uitgegroeid tot een grote stad, die van de kust altijd nog alleen per vliegtuig te bereiken is. Afgezien van de lokale producten is alles wat daar rondrijdt en wat je daar koopt aangevoerd door de lucht. Hier heeft ook de MAF haar belangrijkste basis in het binnenland. Dineke logeert hier bij Sue Trenier, een Ierse verpleegkundige die ook veel aan bijbelvertaalwerk doet. Ooit volgden wij in 1977 samen de taal cursus van SIL in Engeland. Later

zijn we verschillende keren bij haar op vakantie geweest in Soba, het dorp waar zij woonde tot een grote aardbeving daar enorme verwoestingen aanrichtte. Onnodig te zeggen dat ze er heel wat herinneringen aan vroeger ophalen. Vanmorgen (zaterdag) is ze met Sue mee geweest, toen die voorlichting over AIDS ging geven aan jongelui op een introductiedag voor de SMA (zeg maar: HAVO). Vanmiddag hadden ze feest: Sue is jarig, er werd een *bakar batu*¹ gehouden, met erg veel gasten, blank en bruin. Gezellig. Lijkt wel of ik vakantie heb, zei Dineke.

Zo langzamerhand krijg je een beeld van hoe het er hier op Papua momenteel voorstaat. En dat beeld is over het algemeen niet erg positief. De overheid geeft wel veel aan de plaatselijke bevolking. Maar het effect is, dat die zelf niet veel meer hoeven te doen, en zich gaan vervelen, en daar komt alleen maar onrust uit voort. Zo is er in de Baliem weer sprake van stammenoorlogen. In het zuiden schijnt het niet anders te zijn: in Yaniruma bijvoorbeeld (1 dag lopen van Wanggemalo) gaf de regering een generator, brandstof, en televisies (!). De mensen gingen zitten kijken, en bleven kijken, tot de brandstof op was. Ja, dat was natuurlijk ook niet de bedoeling! Zouden zonnepanelen dan niet beter zijn? Die hadden ze toch eerder gekregen? Ja, maar die zij ook al lang stuk: raakt er ergens een draadje los, en dan weten ze niet hoe ze dat weer moeten maken... Ontmoedigend.

Dineke heeft daarginds helaas geen email-verbinding, dit verhaal is samengesteld op grond van sms-jes en telefoongesprekken. Vanaf komende dinsdag is ook dat afgelopen: de beide satelliet-telefoons in Wanggemalo (van Rita en van Sungkyu) zijn kapot, dus ze heeft alleen de ssb-radio tot haar beschikking. Voor niet ingewijden: die radio's worden gebruikt voor contact binnen Papua met andere plaatsen, en met de vliegtuigen van de MAF. Voor contact met Nederland heb je daar dus niets aan. In geval van nood kunnen we elkaar via anderen wel bereiken, maar vanaf het moment dat ze uit Wamena vertrekt is er in principe geen informatie meer van haar te verwachten. Niet echt leuk, maar het heeft ook een positieve kant: ze kan zich dan helemaal geven aan de mensen daar in Wanggemalo!

En waar we ook zijn, of we nu contact met elkaar hebben of niet: bij ons is de Heer!

A Dieu!

Dineke & Jaap

¹ Zoete aardappelen, groenten, en een varken, verpakt in bananenbladeren en tussen gloeiend hete stenen in een kuil gaar gestoofd.